A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2018. november 27.*

„Intézményi jog – Európai Parlament – Valamely politikai párt bizonyos kiadásait a 2015-ös pénzügyi évre vonatkozó szubvenció tekintetében nem támogathatónak nyilvánító határozat – A megfelelő ügyintézéshez való jog – Jogbiztonság – 2004/2003/EK rendelet – Nemzeti politikai párt közvetett finanszírozásának tilalma”

A T-829/16. sz. ügyben,

a **Mouvement pour une Europe des nations et des libertés** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviseli: A. Varaut ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselik: C. Burgos és S. Alves, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

az EUMSZ 263. cikk alapján a bizonyos kiadásokat a 2015-ös pénzügyi évre vonatkozó szubvenció tekintetében nem támogathatónak nyilvánító 2016. szeptember 12-i európai parlamenti határozat megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: A. M. Collins elnök (előadó), R. Barents és J. Passer bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2018. június 26-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2015. június 10-én a felperes, a Mouvement pour une Europe des nations et des libertés, kampányt indított az immigrációról a schengeni megállapodás összefüggésében (a továbbiakban: kampány). E kampány plakátjának francia változata a felperes logóját, valamint, a „Front national” név kíséretében, egy tűzlánglogót tartalmazott. Egyébiránt e plakát holland nyelvű változata a felperes logóját, valamint a Vlaams Belang logóját tartalmazta.

* Az eljárás nyelve: francia.

2 Az európai politikai pártok 2015-ös pénzügyi éves elszámolásaira vonatkozó, 2016. április 25-én elfogadott könyvvizsgálói jelentésében egy független könyvvizsgáló cég rámutatott, hogy nem állt módjában elegendő és objektív bizonyíték beszerzése, amely alapján megállapítható lenne, hogy a kampány költségei támogatható költségek, ami az Európai Parlament által nyújtott szubvenció összegének csökkentéséhez vezethet.

3 A Parlament felhívását követően a felperes 2016. június 10-én benyújtotta a Parlamentnek a vitatott plakátok egy példányát.

4 2016. július 22-i levelével a Parlament tájékoztatta a felperest, hogy fennáll a kockázata annak, hogy a szóban forgó kiadások nem támogathatóak, mert ez két nemzeti politikai párt közvetett finanszírozásának minősül, amennyiben e pártok nem járultak hozzá a kampány finanszírozásához. A Parlament álláspontja szerint az ilyen finanszírozás ellentétes lehet az európai szintű politikai pártokra irányadó előírásokról és finanszírozásuk szabályairól szóló, 2003. november 4-i 2004/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2003. L 297., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 500. o.) 7. cikkének (1) bekezdésével. Felhívta tehát a felperest, hogy 2016. augusztus 22-ig terjessze elő észrevételeit ezen állítólagos szabálytalansággal kapcsolatban.

5 2016. július 27-én a felperes bizonyos kiegészítő információkat kért a Parlamenttől, többek között az ilyen típusú szabálytalanságokra vonatkozó precedensek tekintetében.

6 2016. augusztus 10-én a Parlament válaszolt a felperesnek, és tájékoztatta őt az észrevételeinek benyújtására rendelkezésére álló határidő 2016. szeptember 2-ig történő meghosszabbításáról.

7 2016. szeptember 2-án a felperes megküldte észrevételeit.

8 2016. szeptember 5-én a főtitkár feljegyzést küldött a Parlament Elnökségének, és felhívta végleges határozatának meghozatalára számos európai szintű politikai párt, köztük a felperes 2015-ös pénzügyi évre vonatkozó elszámolásainak lezárására vonatkozólag. E feljegyzés rámutatott, hogy a végleges jelentések és az e pénzügyi évre vonatkozó elszámolások lezárására vonatkozó más dokumentumok kérelemre a Parlament Elnöksége tagjainak rendelkezésére állnak.

9 2016. szeptember 7-én a Parlament szolgálatai megküldték a felperes észrevételeit a Parlament elnökének, pontosítva, hogy azok nem érintik a Parlament álláspontját.

10 A Parlament Elnöksége 2016. szeptember 12-i ülésén megvizsgálta a felperes által a 2015-ös pénzügyi évre vonatkozó elszámolásainak lezárását követően benyújtott végleges jelentést. A kampányhoz kapcsolódóan 63 853 euró összeget nem támogathatónak nyilvánított, és a felperesnek nyújtott pénzügyi támogatás összegét 400 777,83 euróban határozta meg (a továbbiakban: megtámadott határozat).

11 2016. szeptember 26-án a Parlament közölte a felperessel a megtámadott határozatot.

Az eljárás és a felek kérelmei

12 A Törvényszék Hivatalához 2016. november 25-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

13 A Törvényszék Hivatalához 2017. február 7-én benyújtott külön beadványában a Parlament a Törvényszék eljárási szabályzata 130. cikkének 1. §-a alapján elfogadhatatlansági kifogást emelt.

14 A felperes 2007. március 17-én és 27-én előterjesztette az ezen kifogással kapcsolatos észrevételeit.

15 2017. május 2-i végzésével a Törvényszék úgy határozott, hogy az elfogadhatatlansági kifogásról az eljárást befejező határozatban dönt.

16 A felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el az elfogadhatatlansági kifogást;

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

17 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– másodlagosan a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

18 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzatának 89. cikkében meghatározott pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket bizonyos iratok benyújtására, illetve a felekhez írásban kérdéseket intézett, amelyekre az utóbbiak az erre megadott határidőn belül válaszoltak.

19 A Törvényszék a 2018. június 26-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

20 A Parlament az EUMSZ 263. cikkre és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjára alapított elfogadhatatlansági kifogást terjeszt elő.

21 A Parlament egyrészt felrója a felperesnek, hogy a Parlament Elnökségével szemben indított keresetet, amely nem az Unió egyik intézménye, szerve vagy hivatala az EUMSZ 263. cikk értelmében. Következésképpen, álláspontja szerint a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel az említett kereset elbírálására.

22 Másrészt a Parlament azt állítja, hogy a keresetlevél nem felel meg az eljárási szabályzat ítélkezési gyakorlat által értelmezett 76. cikkének d) pontjában foglalt feltételeknek, amennyiben nem jelöli meg a hivatkozott jogalapokat, és nem tartalmazza az említett jogalapok rövid ismertetését, lehetővé téve számára védekezésének előkészítését. Közelebbről a Parlament rámutat arra, hogy jóllehet a keresetlevél tartalmaz egy, „A megfelelő ügyintézés elvének megsértése” című szakaszt, amely az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikkének állítólagos megsértésére vonatkozik, tartalmaz egy, „[a]z ügy érdeméről” című szakaszt is, amely a keresetlevél leghosszabb szakasza, és amely egyetlen jogalapot sem jelöl meg.

23 A felperes vitatja a Parlament kifogásait.

24 Ami a Parlament által előterjesztett első kifogást illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék az EUMSZ 263. cikk alapján csak az Európai Unió intézményeinek, szerveinek vagy hivatalainak aktusaival szemben benyújtott keresetek elbírálására rendelkezik hatáskörrel.

25 E tekintetben meg kell jegyezni először is, hogy a jelen kereset a megtámadott határozat ellen irányul, amelyet 2016. szeptember 12-én a Parlament belső rendelkezései értelmében hatáskörrel rendelkező szerv, azaz a Parlament Elnöksége fogadott el, és amelyet 2016. szeptember 26-án közöltek a felperessel. Következésképpen az e határozat megsemmisítése iránti kérelem szükségszerűen a Parlament, az aktus kibocsátója ellen irányul (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 5-i Farage kontra Parlament és Buzek végzés, T-564/11, nem tették közzé, EU:T:2012:403, 18. pont).

26 Másodszor, amikor a Parlament közölte a felperessel a megtámadott határozatot, kifejezetten rámutatott arra, hogy a felperes megsemmisítési keresetet indíthat „a Parlament Elnökségének határozata” ellen a Törvényszék előtt.

27 Harmadszor, az ítélkezési gyakorlattal összhangban, ki kell emelni, hogy a felperes az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatos észrevételeiben kifejtette, hogy a keresetet úgy kell tekinteni, mint amely a Parlament ellen irányul, anélkül ugyanakkor, hogy alperesként továbbra is a Parlament Elnökségét jelölnék meg (lásd ebben az értelemben: 2006. október 16-i Aisne és Nature kontra Bizottság végzés, T-173/06, nem tették közzé, EU:T:2006:320, 17. és 20. pont).

28 Negyedszer, a 2016. szeptember 12-én elfogadott és 2016. szeptember 26-án közölt határozat megjelölése a keresetlevélben nem enged teret kételynek a tekintetben, hogy a felperes szándéka szerint a kereset a Parlament ellen irányul. A fenti 27. pontban foglalt kiigazítás pontosításnak, nem pedig a keresetlevél valamely, az eljárási szabályzat 76. cikkében említett eleme módosításának vagy kijavításának tekintendő (lásd ebben az értelemben: 2004. szeptember 9-i Spanyolország és Finnország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-184/02 és C-223/02, EU:C:2004:497, 17. pont).

29 Ötödször, a tárgyaláson a felperes megerősítette, hogy keresete a megtámadott határozat ellen irányul, amely határozatot 2016. szeptember 12-én, mégpedig egy parlamenti aktussal fogadtak el.

30 E tényezők alapján egyértelműen megállapítható, hogy a keresetet az EUMSZ 263. cikk értelmében a Parlament ellen nyújtották be.

31 Végül meg kell jegyezni, hogy a jelen ügy különbözik a Parlament által hivatkozott 2015. szeptember 18-i Petrov és társai kontra Parlament és a Parlament elnöke (T-452/15, nem tették közzé, EU:T:2015:709) végzéshez, valamint a 2016. február 4-i Voigt kontra Parlament (T-618/15, nem tették közzé, EU:T:2016:72) végzéshez vezető ügyektől, amelyekben a keresetet a Parlament elnökével és a Parlamenttel szemben indították. Ezen utóbbi ügyekben ugyanis a Törvényszék a keresetnek mint részlegesen, a Parlament elnökével szemben benyújtottként elfogadhatatlannak az elutasítására szorítkozott, és érdemi vizsgálatot folytatott azon rész tekintetében, amely a Parlament ellen irányult, anélkül hogy vizsgálta volna, hogy ténylegesen kit érint a kereset, ellentétben a jelen üggyel.

32 A fentiek fényében a Parlament által emelt első elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

33 A Parlament által előterjesztett második kifogással kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a hivatkozott jogalapokat és érveket, valamint e jogalapok rövid ismertetését.

34 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, függetlenül a terminológiai kérdésektől, ennek az ismertetésnek megfelelően érthetőnek és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes számára azt, hogy előkészítse védekezését, a Törvényszék számára pedig azt, hogy a kereset tárgyában határozhasson, adott esetben anélkül, hogy bármilyen más további információt kellene kérnie. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához

ugyanis a lényegi tény- és jogkérdéseknek, amelyekre alapul, ha csak röviden is, de a keresetből magából koherens és érthető módon ki kell tűnniük (lásd: 2015. október 6-i Corporación Empresarial de Materiales de Construcción kontra Bizottság ítélet, T-250/12, EU:T:2015:749, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 A jelen ügyben, amint azt a Parlament maga is elismeri, a keresetlevél tartalmaz egy, „A megfelelő ügyintézés elvének megsértése” című részt. Ezenfelül e rész szövege különösen a Charta 41. cikkére utal. Egyébiránt a keresetlevél 22–42. pontjaiból kitűnik, hogy a felperes többek között azt rója fel a Parlamentnek, hogy nem küldte meg döntéshozó szervének, jelesül Elnökségének a felperes észrevételeit a megtámadott határozat elfogadása előtt. A felperes által előterjesztett első jogalapról van szó.

36 Ami „Az ügy érdeméről” című részt illeti, az három alrészre tagolódik. Az első alrész címe „Egy nemzeti politikai párt finanszírozása: homályos fogalom, amely jogbizonytalanság hordozója”. A keresetlevél erre vonatkozó 44–57. pontjából ugyancsak kitűnik, hogy a felperes úgy véli, hogy a valamely nemzeti politikai párt közvetett finanszírozására vonatkozó, a 2004/2003 rendelet 7. cikkéből eredő tilalom ellentétes a jogbiztonság elvével. A felperes által előadott második jogalapról van tehát szó.

37 A tárgyaláson a Parlament előadta különösen, hogy a keresetlevél nem hivatkozott kifejezetten a jogbiztonság elvének a megsértésére, következésképpen az említett elv megsértésére alapított jogalapot elfogadhatatlanként el kell utasítani. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ezen elv megsértésére kifejezetten utal, amint arra a fenti 36. pont rámutat, az első alrész címe, valamint a keresetlevél 43. és 52. pontja. Egyébként a Parlament az ellenkérelem 32–39. pontjában válaszolt a felperes által előterjesztett érvekre. Következésképpen a tárgyaláson előadott érveket el kell utasítani.

38 Végül a keresetlevél „Az ügy érdemi része” című része második és harmadik alrészének címe „Európai kampány fordítása a tagállamokban”, illetve „Jogszerű formátumú logó”. A keresetlevél erre vonatkozó 58–81. pontjaiból ugyancsak kitűnik, hogy a felperes lényegében azt állítja, hogy a megtámadott határozatban a Parlament hibásan értékelte az érintett költséget, azt nem támogathatónak nyilvánítva, amennyiben az a nemzeti politikai párt közvetett támogatását valósítja meg a 2004/2003 rendelet 7. cikke értelmében. A felperes által előterjesztett harmadik jogalapról van tehát szó.

39 Következésképpen a keresetlevél kielégíti az ítélkezési gyakorlat által az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja fényében kialakított minimumkövetelményeket. Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a Parlamentnek módjában állt a felperes által előadott jogalapok és érvek azonosítása, hogy azokat saját beadványaiban vitassa. Következésképpen az elfogadhatatlanságra vonatkozó második kifogást el kell utasítani.

40 A fentiek fényében a Parlament által emelt elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

41 A megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztása érdekében a felperes lényegében három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére, a másodikat a jogbiztonság elvének megsértésére, a harmadikat pedig a 2004/2003 rendelet 7. cikkének a megsértésére alapítja.

A megfelelő ügyintézés elvének megsértéséről

42 Első jogalapjával a felperes a megfelelő ügyintézés elvének, közelebbről a Charta 41. cikkében biztosított azon jogának megsértésére, hogy ügyét részrehajlás nélkül, tisztességes módon intézzék, valamint meghallgatáshoz való jogának megsértésére hivatkozik. E tekintetben előadja, hogy a döntéshozó szerv, jelesül a Parlament Elnöksége nem vizsgálta meg a vitatott plakátot, és nem vette figyelembe az ő észrevételeit, amelyeket nem is küldtek meg a számára, mindössze a főtitkár részrehajló feljegyzésére támaszkodott. A felperes azt állítja, hogy alkalmat kellett volna biztosítani a számára, hogy ezen Elnökség előtt védekezhessen, legalább írásban. Egyébiránt a felperes vitatja, hogy a Parlament szolgálatainak munkáját tisztán előkészítő jellegűnek lehetne tekinteni, mivel ők elemzik a releváns dokumentumokat, és tesznek javaslatot ezen Elnökségnek, amelynek, mivel nincsenek ismeretei a felperes e dokumentumairól és érveiről, csak az elé terjesztet javaslat jóváhagyása áll módjában.

43 A felperes hozzáteszi, hogy az sérti továbbá a Parlament 2001. szeptember 6-i határozatával (HL 2002. C 72. E, 331. o.). jóváhagyott helyes hivatali magatartás európai kódexének (a továbbiakban: helyes hivatali magatartás európai kódexe) 16. cikkét, amely biztosítja a meghallgatáshoz való jogot és az észrevételek előterjesztésére vonatkozó jogot.

44 Végül a felperes úgy véli, hogy a Parlament megsértette a Parlament Elnöksége a 2004/2003 rendelet alkalmazásainak részletes szabályairól szóló, 2004. március 29-i módosított határozatának (HL 2014. C 63., 1. o.; a továbbiakban: a Parlament Elnökségének 2004. március 29-i határozata) 8. cikkét, amely szerint ezen Elnökség lehetőséget biztosít a jogosult számára, hogy állást foglaljon a megállapított szabálytalanságokról, mielőtt határozatot hoz. A felperes válaszában pontosítja, hogy a Parlament 2016. július 22-i levele kifejezetten e rendelkezésre utalt.

45 A Parlament vitatja a fellebbező ezen érveit.

46 A Charta „[m]egfelelő ügyintézéshez való jog” címet viselő 41. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék.

47 Ezenfelül, a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében a megfelelő ügyintézés elve magában foglalja többek között mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák.

48 Az ítélkezési gyakorlat szerint a megfelelő ügyintézés elve értelmében az illetékes intézménynek gondosan és pártatlanul kell megvizsgálnia minden, az adott ügyre vonatkozó tényt (lásd ebben az értelemben: 2017. június 8-i Schniga kontra CPVO ítélet, C-625/15 P, EU:C:2017:435, 47. pont).

49 A pártatlanság követelménye magában foglalja egyrészt a szubjektív pártatlanságot abban az értelemben, hogy az ügyben eljáró érintett intézmény egyik tagja sem mutathat elfogultságot vagy személyes előítéletet, másrészt pedig az objektív pártatlanságot abban az értelemben, hogy az intézménynek e tekintetben megfelelő biztosítékokat kell nyújtania az összes jogszerű kétely kizárására (lásd: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 155. pont). Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a szubjektív pártatlanságot ellenkezőjének bizonyításáig vélelmezni kell (lásd analógia útján: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 54. pont; 2009. február 19-i Gorostiaga Atxalandabaso kontra Parlament ítélet, C-308/07 P, EU:C:2009:103, 46. pont).

50 Ugyancsak az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartása az uniós jog általános alapelvének minősül, amelyet akkor kell alkalmazni, ha a közigazgatási szerv valamely személlyel szemben olyan aktus meghozatalát helyezi kilátásba, amely e személlyel szemben kifogásokat tartalmaz. Ezen elv értelmében azon határozatok címzettjei számára, amelyek e címzettek

érdekeit érzékelhetően érintik, lehetővé kell tenni, hogy érdemben kifejthessék álláspontjukat azon elemekkel kapcsolatban, amelyekre a közigazgatási szerv határozatát alapozni kívánja. E célból megfelelő határidőt kell biztosítani a számukra (2008. december 18-i Sopropé ítélet, C-349/07, EU:C:2008:746, 36. és 37. pont).

51 A jelen ügyet ezen elvek tükrében kell megvizsgálni.

52 Ami a jelen ügyre vonatkozó valamennyi tény pártatlan és tisztességes vizsgálatára vonatkozó kötelezettség megsértését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy 2016. június 10-én a Parlament beszerezte a kampány plakátjának egy példányát. Ezenkívül felhívta a felperest, hogy a vitatott költségek nem támogatható jellegére vonatkozó észrevételeit 2016. augusztus 22-ig tegye meg, amely határidőt ezt követően 2016. szeptember 2-ig meghosszabbították. 2016. szeptember 5-én a Parlament főtitkára feljegyzést intézett a Parlament Elnökségéhez, amelyben felhívta, hogy a vitatott költségeket nyilvánítsa nem támogathatóaknak, hozzátéve, hogy a végleges jelentés vagy a 2015-ös pénzügyi év elszámolásainak lezárására vonatkozó bármely más dokumentum kérésre a rendelkezésükre áll. Egyébként a felperes 2016. szeptember 2-i észrevételeit figyelembe vették, amint az kitűnik a Parlament szolgálatainak az elnökhöz címzett 2016. szeptember 7-i elektronikus leveléből, és amint azt a felperes maga is elismerte a tárgyaláson, noha azt állítja, hogy ezen észrevételeket nem a megfelelő szerv vizsgálta.

53 Pontosítani szükséges, hogy ugyanezen, 2016. szeptember 7-i elektronikus levelükkel a Parlament szolgálatai a felperes észrevételeit megküldték a Parlament elnökének, aki a Parlament akkoriban hatályos belső szabályzata 24. cikkének értelmében egyike az Elnökség tagjainak, hozzátéve, hogy ezen észrevételek nem befolyásolják a vitatott költségek esetleges nem támogathatóvá nyilvánítására vonatkozó javaslatot. Ilyen körülmények között a Parlament Elnöksége 2016. szeptember 12-én elfogadta a megtámadott határozatot.

54 A fentiek fényében meg kell állapítani, hogy a Parlament összegyűjtötte az ahhoz szükséges tényezőket, hogy határozatát tisztességes módon és részrehajlás nélkül hozza meg.

55 Ezen túlmenően nem róható fel a megtámadott határozat elfogadására illetékes szervnek, azaz a Parlament Elnökségének, hogy az intézmény szolgálatainak előkészítő munkájára támaszkodik. E tekintetben a felperes elismerte a tárgyaláson, hogy a Parlament ténylegesen támaszkodhat szolgálatainak előkészítő munkájára. Az sem róható fel a Parlamentnek, hogy főtitkára javaslata szerint jár el, amiről egyébként rendelkezik a Parlament akkoriban hatályos belső szabályzatának 224. cikke. Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy az említett főtitkár 2016. szeptember 5-i feljegyzése ezen Elnökség tagjait tájékoztatta arról, hogy valamennyi releváns dokumentum, ideértve tehát a felperes észrevételeit is, kérelemre a rendelkezésükre áll.

56 Ugyancsak el kell utasítani a felperes tárgyaláson előadott érvét, amely szerint a 2016. szeptember 7-i elektronikus levél azt bizonyítja, hogy a megtámadott határozatot *de facto* a Parlament szolgálatai, nem pedig az illetékes szerv, azaz a Parlament Elnöksége fogadta el. Ezen, az e szolgálatok által a Parlament elnökének címzett elektronikus levél ugyanis kifejezetten megerősíti, hogy a felperes észrevételeit e szolgálatok megvizsgálták, ezen észrevételek nem érintik a Parlament főtitkára által az említett Elnökségnek küldött javaslatot, és azokat ténylegesen az elnöknek, ezen Elnökség tagjának küldték meg.

57 Hozzá kell tenni, hogy a felperes nem terjeszt elő egyetlen olyan érvet sem, amely kétségbe vonhatná a Parlamentnek a fenti 49. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett objektív vagy szubjektív pártatlanságát.

58 Ennélfogva a Charta 41. cikke (1) bekezdésének megsértésére vonatkozó kifogást el kell utasítani.

59 Ami a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított érvet illeti, meg kell állapítani, hogy a felperesnek módjában állt észrevételeinek a vitatott költségek esetlegesen nem támogatható jellegére vonatkozó megtétele, amint az kitűnik a fenti 52. pontból. Ezenfelül, amint az kitűnik a fenti 55. pontból, ellentétben a felperes állításával, semmi akadálya annak, hogy a Parlament Elnöksége az említett intézmény szolgálatainak előkészítő munkáira támaszkodjon. Végül újból emlékeztetni kell arra, hogy a felperes észrevételeit az említett szolgálatok a Parlament elnökének küldték meg, és azok az említett Elnökség tagjai számára kérelemre rendelkezésre álltak.

60 Ennélfogva a Charta 41. cikke (2) bekezdése a) pontjának megsértésére vonatkozó kifogást el kell utasítani.

61 Ami a helyes hivatali magatartás európai kódexe 16. cikkének megsértését illeti, meg kell jegyezni, hogy e rendelkezés a meghallgatáshoz való jogot és az észrevételek megtételére vonatkozó jogot biztosítja. Következésképpen e kifogást, e jogi szövegnek a Parlament vonatkozásában – amely azt 2001. szeptember 6-i határozatával fogadta el – fennálló kötelező jogi erejétől függetlenül, el kell utasítani a fenti 59. pontban bemutatott okoknál fogva.

62 Végül, a Parlament Elnöksége 2004. március 29-i határozatának megsértésével kapcsolatban, függetlenül attól a kérdéstől, hogy a 7. vagy a 8. cikk alkalmazandó, elegendő azt megállapítani, hogy a felperes lényegében a meghallgatáshoz való jog sérelmére hivatkozik, amelyet e rendelkezések tükröznek. Következésképpen ezen érvet a fenti 59. pontban foglalt okok folytán el kell utasítani.

63 A fentiek alapján az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A jogbiztonság elvének megsértéséről

64 Második jogalapjával a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a nemzeti politikai pártok közvetett finanszírozásának a 2004/2003 rendelet 7. cikkében kimondott tilalma ellentétes a jogbiztonság elvével. Közelebbről úgy véli, hogy minden, valamely európai szintű politikai párt pénzügyi eszközeivel folytatott kampány támogathatja közvetett módon valamely nemzeti politikai párt fellépését. Következésképpen a felperes felrója, hogy a megtámadott határozat e homályos fogalom alapján nyilvánítja a vitatott költségeket nem támogathatóknak.

65 A Parlament vitatja a fellebbező ezen érveit.

66 Elöljáróban, még ha a felperes formálisan nem is emel jogellenességi kifogást az EUMSZ 277. cikk alapján, meg kell jegyezni, hogy azt állítja lényegében, hogy a 2004/2003 rendelet 7. cikke, amely a megtámadott határozat elfogadásának jogalapjául szolgált, ellentétes a jogbiztonság általános elvével. E tekintetben pontosítani szükséges, hogy az uniós jog nem írja elő alakszerű jogellenességi kifogás emelését (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Yanukovych kontra Tanács ítélet, T-346/14, EU:T:2016:497, 56. pont; 2016. szeptember 15-i Yanukovych kontra Tanács ítélet, T-348/14, EU:T:2016:508, 57. pont). Az ítélkezési gyakorlat értelmében megállapítható ugyanis, hogy egy jogellenességi kifogást hallgatólagosan emeltek, amennyiben a keresetlevélből viszonylag egyértelműen kitűnik, hogy a felperes valójában ilyen kifogást fogalmaz meg (1996. június 6-i Baiwir kontra Bizottság ítélet, T-262/94, EU:T:1996:75, 37. pont). A jelen ügyben a keresetlevél 44. és azt követő pontjainak elemzéséből kitűnik, hogy a felperes hallgatólagosan jogellenességi kifogást emel. Egyébiránt az ellenkérelem 33. pontjából kitűnik, hogy a Parlamentnek módjában állt a felperes által emelt kifogás tartalmát tökéletesen megérteni. Következésképpen a második jogalapot érdemben meg kell vizsgálni.

67 A 2004/2003 rendelet 7. cikke értelmében európai szintű politikai párt részére az Európai Unió általános költségvetéséből vagy más forrásból biztosított finanszírozást nem lehet felhasználni más politikai párt, különösen nemzeti politikai párt vagy jelölt közvetlen vagy közvetett finanszírozására.

68 Az ítélkezési gyakorlat szerint a jogbiztonság elve, amely az uniós jog általános elvei közé tartozik, különösen azt követeli meg, hogy a jogi rendelkezések egyértelműek, pontosak és hatásaikat illetően előreláthatóak legyenek, különösen olyankor, amikor a magánszemélyekre és a vállalkozásokra nézve kedvezőtlen következményeik lehetnek (lásd ebben az értelemben: 1996. február 15-i Duff és társai ítélet, C-63/93, EU:C:1996:51, 20. pont; 2007. június 7-i Britannia Alloys & Chemicals kontra Bizottság ítélet, C-76/06 P, EU:C:2007:326, 79. pont; 2008. november 18-i Förster ítélet, C-158/07, EU:C:2008:630, 67. pont).

69 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az előreláthatóság fogalmának hatálya nagymértékben a kérdéses szöveg tartalmától, a vonatkozó jogterülettől, valamint címzettjei számától és minőségétől függ. A törvény előreláthatóságával nem ellentétes, hogy az érintett személynek világos jogi tanácsokért kelljen folyamodnia ahhoz, hogy észszerű szinten felmérhesse, hogy bizonyos jogi cselekménynek az adott ügy körülményei között milyen következményei lehetnek (2017. szeptember 21-i Eurofast kontra Bizottság ítélet, T-87/16, nem tették közzé, EU:T:2017:641, 98. pont).

70 Ezenkívül, amint azt a Parlament előadja, a jogbiztonság elvével nem ellentétes, hogy az uniós jog mérlegelési jogkörrel ruházza fel az illetékes közigazgatási szervet, vagy hogy olyan meghatározatlan jogi fogalmakat alkalmazzon, amelyeket esetről esetre kell értelmeznie és alkalmaznia az említett szervnek, az uniós Bíróság felügyeletének sérelme nélkül (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2008. május 22-i Evonik Degussa kontra Bizottság ítélet, C-266/06 P, nem tették közzé, EU:C:2008:295, 45. pont; 2008. július 8-i AC-Treuhand kontra Bizottság ítélet, T-99/04, EU:T:2008:256, 163. pont).

71 Másfelől a jogbiztonság elvének követelményeit nem lehet úgy érteni, mint amelyek előírnák, hogy a meghatározatlan jogi fogalmat használó szabálynak fel kell sorolnia azokat a különböző konkrét eseteket, ahol alkalmazást nyerhet, amennyiben valamennyi ilyen eset előzetes jogalkotói meghatározása nem lehetséges (lásd ebben az értelemben: 2017. július 20-i Marco Tronchetti Provera és társai ítélet, C-206/16, EU:C:2017:572, 42. pont).

72 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a nemzeti politikai pártok közvetlen vagy közvetett finanszírozásának a 2004/2003 rendelet 7. cikkében foglalt tilalma egyértelmű. Ezenfelül a közvetett finanszírozás tilalma valójában a közvetlen finanszírozás tilalmának velejárója, hiszen másként e tilalom könnyen megkerülhető lenne. Ami a közvetett finanszírozás tilalmának tartalmát illeti, meg kell állapítani, hogy meghatározatlan jogi fogalomról van szó, és a szóban forgó rendelkezés nem tartalmazza a fogalom kimerítő meghatározását vagy azon magatartások felsorolását, amelyek a tilalom hatálya alá tartozhatnak. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy, amint azt a Parlament állítja, egy gondos gazdasági szereplőnek előre látnia kell, hogy közvetett finanszírozás áll fenn, amikor egy nemzeti politikai párt pénzügyi előnyhöz jut például olyan költségek elkerülésével, amelyeket viselnie kellett volna, még ha pénzeszközök átruházására nem is került sor. Más szóval nem fogadható el, hogy egy gondos, európai szintű politikai párt ne lássa előre, hogy a valamely nemzeti politikai pártnak nyújtott előny, amelynek költségét nem ő viseli, e párt tevékenységeinek közvetett finanszírozását valósítja meg.

73 A fentiekre tekintettel a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 2004/2003 rendelet 7. cikkének megsértéséről

74 Harmadik jogalapjával a felperes állítja, hogy a megtámadott határozat tévesen állapította meg, hogy a vitatott plakáthoz kapcsolódó költségek főként két okból kifolyólag a nemzeti politikai pártok közvetett finanszírozásának minősülnek a 2004/2003 rendelet 7. cikke értelmében.

75 Egyrészt a felperes szerint a vitatott plakát egy, a Parlament strasbourgi (Franciaország) székhelyén, 2015. június 10-én indított kampány fordítása volt, amely kampány célja a schengeni megállapodás migrációs hullámokra gyakorolt negatív hatásainak tudatosítása az uniós polgárokban. A felperes azt állítja, hogy a kampány keretében, amely az Unió valamennyi tagállamát érintette, úgy határozott, hogy internetes oldalán és a közösségi hálókon megjelentet egy sor plakátot az Unió zászlajával ellátva, miközben Franciaország és Belgium, amelyeket különösen erős migrációs hullámok érintettek, különleges plakátkampányok tárgyát képezték. A felperes hangsúlyozza, hogy a Front national nem társult e kampányhoz Franciaországban, és nem tartott e tárgyban egyetlen sajtótájékoztatót sem. Egyébként a tartományi választások Franciaországban akkoriban még messze voltak, és tétjük nem volt a migrációs hullámokkal való közvetlen kapcsolatban.

76 A felperes szerint ha a Parlament elméletét elfogadnák, úgy a felperes kizárólag olyan témákról indíthatna plakátkampányt, amelyek semmilyen kapcsolatban nem állnak a Front national politikai megfontolásaival, ami lehetetlen lenne, mivel egy nemzeti politikai párt a polgárok érdeklődésére esetlegesen számot tartó témák egészét öleli fel. A felperes hozzáteszi, hogy a migrációs hullámok és a schengeni szerződés témája európai téma.

77 Másrészt a felperes azt állítja, hogy a szóban forgó nemzeti politikai pártok, vagyis a Front national és a Vlaams Belang állítólagos logói ötször kisebb méretűek, mint a felperes logója. Következésképpen ez a helyzet eltér a Parlament által 2016. július 22-i és augusztus 10-i levelében említett precedenstől, amelyben a szóban forgó logók azonos méretűek voltak. A felperes ezenfelül rámutat, hogy a Parlament által az európai szintű politikai pártoknak és alapítványoknak a parlamenti választások keretében folytatott kampány finanszírozására vonatkozó működéséhez nyújtott támogatásról szóló útmutató 6. cikkének (7) bekezdése értelmében a megjelenések során az európai politikai pártok nevének és logójának nem kell kevésbé láthatóaknak lenniük, mint a nemzeti pártok vagy jelöltek nevének és logójának ahhoz, hogy a támogatás ne minősüljön közvetett pénzügyi támogatásnak.

78 A felperes azt állítja, hogy a Front national állítólagos logójának a plakátokon való feltüntetése nem arra irányult, hogy e nemzeti politikai pártot közvetett módon előnyben részesítsék, hanem arra, hogy a kampányt érthetővé tegyék a francia polgárok számára. Ugyanez vonatkozik a Vlaams Belang állítólagos logójára a Belgiumba szánt plakátok tekintetébe.

79 A felperes beadványaiban arra hivatkozik továbbá, hogy a Franciaországba szánt plakátokon szereplő logó nem a Front national logója volt, mivel e párt logóját háromszínű (kék, fehér és vörös) láng alkotja, míg a vitatott logó csak kétszínű. Következésképpen a Front national felperesen belüli delegációjának a logójáról, nem magának a Front nationalnak a logójáról van szó. A felperes ezenkívül hozzáteszi, hogy a Parlament nem bizonyítja, hogy a francia közönség úgy érzékeli a plakátot, mint amely a Front nationaltól származik. Valójában a plakáton kifejezetten az szerepel, hogy a felperes „a tartalomért kizárólagosan felelős”.

80 Márpedig a tárgyaláson a felperes elismerte, hogy valószínű, hogy a közönség a plakátot kapcsolatba hozza a Front nationallal a vitatott logó folytán, mivel valószínűleg nem érzékeli a különbséget. Azt állítja ugyanakkor, hogy valójában szükség van arra, hogy a közönség e logót valamely nemzeti politikai párthoz, a jelen esetben a Front nationalhoz kapcsolhassa, hogy az európai szintű politikai pártok ismertségének hiányából fakadóan azonosítani tudja az üzenet eredetét.

81 A Parlament vitatja a fellebbező ezen érveit.

82 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2004/2003 rendelet 7. cikke értelmében európai szintű politikai párt részére az Európai Unió általános költségvetéséből vagy más forrásból biztosított finanszírozást nem lehet felhasználni más politikai párt, különösen nemzeti politikai párt vagy jelölt közvetlen vagy közvetett finanszírozására. Továbbá, amint azt a fenti 72. pont kimondja, a közvetett finanszírozás

megvalósulása megállapítható, amikor egy nemzeti politikai párt pénzügyi előnyhöz jut például olyan költségek elkerülésével, amelyeket viselnie kellett volna, még ha pénzeszközök átruházására nem is került sor.

83 Következésképpen a harmadik jogalap értékelésének keretében azt kell meghatározni, hogy a megtámadott határozat tévesen állapította-e meg, hogy a két nemzeti politikai párt, azaz a Front national és a Vlaams Belang a kampány megvalósulásából származó közvetett pénzügyi előnyre tett szert. E vizsgálat céljából egy sor, az említett kampány tartalmára és a közönség általi érzékelésre vonatkozó mutatót, valamint földrajzi és időbeli mutatókat kell figyelembe venni.

84 Először, ami a kampány tartalmát illeti, ki kell emelni, hogy nem e kampány témáját, azaz a schengeni megállapodás migrációs hullámokra gyakorolt állítólagos hatásait tekinti problematikusnak a Parlament. A Parlament 2016. július 22-i leveléből, a Parlament főtitkárának az említett intézmény Elnökségéhez címzett 2016. szeptember 5-i feljegyzéséből és a Parlament 2016. szeptember 26-i, a megtámadott határozatot közlő leveléből kitűnik ugyanis, hogy a határozat alapját képező döntő tényező az a megfontolás, hogy a közönség e kampányt úgy érzékelheti, mint amely, legalábbis részben, a Front nationaltól és a Vlaams Belangtól ered. Következésképpen, a felperes véleményével ellentétben, a Parlament által képviselt értelmezés nem jelenti azt, hogy a felperes kizárólag olyan témákban indíthatna kampányt, amelyek semmilyen kapcsolatban nem állnak valamely nemzeti politikai párt megfontolásaival, a 2004/2003 rendelet 7. cikkének tiszteletben tartása érdekében.

85 Másodszor, amint arra a fenti 84. pont rámutat, a megtámadott határozat központi eleme annak a közönség részéről történő észlelése, hogy a kampány, legalábbis részben a Front nationaltól és a Vlaams Belangtól ered, megfelelő társfinanszírozás hiányában. E tekintetben meg kell állapítani, hogy egy olyan kampány megvalósítása, amelyet a közönség úgy érzékel, hogy azt legalábbis együtt szervezték egy nemzeti politikai párttal, noha e párt nem járul hozzá megfelelően annak finanszírozásához, nyújthat közvetett pénzügyi előnyt a nemzeti politikai pártnak. Ebben az esetben ugyanis a nemzeti politikai párt a közönség körében fokozott láthatóságot, valamint azt általa támogatott üzenet terjesztését éri el, noha nem viselt e kampány megvalósulásához kapcsolódóan semmilyen költséget.

86 A jelen ügyben, noha beadványaiban a felperes megkísérelt érveket felhozni a mellett, hogy a Franciaországnak szánt plakátjain szereplő logó valójában nem a Front national logója, és hogy a Parlament nem bizonyította, hogy a francia közönség a plakátot a Front nationaltól származóként azonosítja, meg kell állapítani, hogy a tárgyaláson a felperes elállt ezen érvelésétől, és elismerte, hogy a közönség e logó folytán valószínűleg a Front nationallal kapcsolja össze e plakátot.

87 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a felperes beadványaiban nem terjesztett elő egyetlen olyan érvet sem, amely az arra vonatkozó megállapítást szándékozná kétségbe vonni, hogy a plakát holland nyelvű változatán szereplő logó a Vlaams Belang logója. A Törvényszék tárgyaláson feltett kérdéseire válaszul a felperes egyébként elismerte, hogy ténylegesen a Vlaams Belang logójáról van szó.

88 A megtámadott határozat tehát megállapíthatta, anélkül hogy hibát követett volna el, hogy a jelen esetben a közönség a kampányt legalábbis részben úgy érzékeli, mint amely a Front nationaltól és a Vlaams Belangtól ered.

89 Ezenfelül el kell utasítani a felperes által a keresetlevél 68. pontjában előadott és a tárgyaláson kiemelt azon érvet, amely szerint a Front national és a Vlaams Belang logóinak feltüntetésére azért volt szükség, hogy a polgárok számára azonosíthatóvá tegyék a kampány szerzőjét. Jóllehet egy európai szintű politikai párt ténylegesen szervezhet kampányt egy nemzeti politikai párttal együtt, ettől még ilyen esetben a nemzeti politikai párt feladata, hogy megfelelő mértékben hozzájáruljon az említett kampány finanszírozásához, elkerülve a közvetett finanszírozás 2004/2003 rendelet 7. cikkében előírt

tilalmának megszegését. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes nem állítja, hogy a szóban forgó nemzeti politikai pártok, azaz a Front national és a Vlaams Belang, bármilyen mértékben is társfinanszírozták volna a kampányt.

90 A felperes logók méretére vonatkozó érvét ugyancsak el kell utasítani. Az a tény ugyanis, hogy a felperes logója a plakátokon tagadhatatlanul nagyobb, mint a Front national és a Vlaams Belang logója, nem elegendő annak kizárásához, hogy a kampányt legalábbis részben a szóban forgó nemzeti politikai pártokkal kapcsolják össze. A felperes véleményével ellentétben nem csak akkor állapítható meg egy nemzeti politikai pártnak nyújtott közvetett előny, ha az európai szintű nemzeti párt logója és a szóban forgó nemzeti politikai párt logója hasonló méretű. Amennyiben a nemzeti politikai párt logója kisebb méretű, mint az európai szintű párt logója, mint a jelen ügyben, nem észszerűtlen a Parlament részéről azt a következtetést levonni, hogy a közönség a szóban forgó kampányt úgy érzékeli, mint amely legalább részben a nemzeti politikai párttól ered, amennyiben a nemzeti politikai párt logója azonosítható marad.

91 A felperes által előadott, a Parlament által az európai szintű politikai pártoknak és alapítványoknak nyújtott támogatásról szóló útmutató 6. cikke (7) bekezdésének megsértésére alapított érvet ugyancsak el kell utasítani. Ugyanis, amint azt a Parlament helytállóan megjegyzi, e rendelkezés az európai parlamenti választásokhoz kapcsolódó kampányokra vonatkozik, amelyekben a nemzeti politikai pártoknak szükségszerűen jelen kell lenniük, mert ők, nem pedig az európai szintű politikai pártok vesznek részt a parlamenti választásokban. Márpedig a kampány nem a parlamenti választásokkal volt kapcsolatos. Ennek az érvnek következésképpen nem adható hely.

92 Végül, ami a plakát alján található megjegyzésre vonatkozik, amely szerint a felperes „a tartalomért kizárólagosan felelős”, ki kell emelni, hogy e megjegyzés kevéssé látható a karakterek kis mérete folytán. Ráadásul e megjegyzés olvashatatlan, legalábbis a plakát interneten, közösségi hálókon terjesztett változatában.

93 A fentiek fényében meg kell állapítani, hogy a közönség általi érzékelésre vonatkozó mutató, tekintettel a nemzeti politikai pártok logójának jelenlétére, megerősíti, hogy e pártok a kampányból - amelyet teljes egészében a felperes finanszírozott - eredő közvetett előnyhöz juthattak.

94 Harmadszor, ami a földrajzi tényezőt illeti, a Parlament helytállóan tartotta releváns mutatónak azt a tényt, hogy a kampány főként az Unió két országát, nevezetesen Franciaországot és Belgiumot célozta meg, ami kitűnik többek között a francia zászló, valamint a flamand régió zászlajának, továbbá a Front national és a Vlaams Belang logójának a használatából. Hozzá kell tenni, hogy ha a felperes azt is állítja, hogy e kampány uniós szinten zajlott, annak semmilyen bizonyítékát nem adja. Ezenfelül a plakát uniós zászlóval ellátott változatának a felperes internetes oldalán és a közösségi hálókon történő egyszerű közzététele, feltételezve, hogy megtörtént, kiterjedés szempontjából nem összehasonlítható a Franciaországban és Belgiumban vezetett plakátkampánnyal.

95 Ami a felperes arra vonatkozó érvét illeti, hogy a kampányt a Parlament strasbourgi székhelyén indították, elegendő annyit megjegyezni, hogy e tényező önmagában nem elegendő a nemzeti politikai pártok közvetett támogatása hiányának bizonyításához, tekintettel nem csupán más mutatókra, de a földrajzi tényezőre vonatkozó, a fenti 94. pontban bemutatott megfontolásokra is.

96 Negyedszer, az időtényezővel kapcsolatban, el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a tartományi választások még messze voltak Franciaországban. Először is, függetlenül a plakát francia változata azon tényleges használatának kérdésétől, amelyet a Front national, tagjai vagy szimpatizánsai e választások alatt folytathattak, a kampány elindítása és e választások közötti ötéves időszak, a felperes állításával ellentétben, nem tűnik elegendőnek ahhoz, hogy észszerűtlenné tegye e kampány e választás céljára történő felhasználását. Másodsorban, mindenesetre meg kell állapítani, hogy az időtényező egyike a figyelembe vehető mutatóknak, amint az a fenti 83. pontból kitűnik. Mindazonáltal nem elengedhetetlen és nem is a legmeghatározóbb feltételről van szó. A jelen ügyben,

tekintettel a Parlament 2016. július 22-i levelére, a Parlament főtitkárának az említett Elnökséghez címzett 2016. szeptember 5-i feljegyzésére és a Parlament 2016. szeptember 26-i, a megtámadott határozatot közlő levelére, meg kell állapítani, hogy a szóban forgó választásokkal való esetleges időbeli közelség nem szerepel azon tényezők sorában, amelyek alapján a Parlament arra következtetett, hogy megvalósult a nemzeti politikai pártok közvetett finanszírozása. Ez nem bírálható, mivel az imázsra és láthatóságra vonatkozó előny egy nemzeti politikai párt számára nem korlátozható feltétlenül egy pontos választási időszakra.

97 A fenti megfontolások fényében a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

98 Ennélfogva a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

99 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeinek viselésén kívül a Parlament részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Mouvement pour une Europe des nations et des libertés maga viseli saját költségeit, valamint az Európai Parlament részéről felmerült költségeket.

Collins Barents Passer

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. november 27-i nyilvános ülésen.

Aláírások